

ler. Vedkommende Enkeltfælde, det maa jeg gjentage, vil kunne fyldestgøres gjennem den særlige Invalidefond, naar dertil maatte findes Anledning. — Vædringsforslaget under Nr. 7 staar i saa nøie Forbindelse med det af mig tidligere omtalte Vædringsforslag under Nr. 3, at jeg ikke behøver at komme tilbage dertil. — Vædringsforslaget under Nr. 8, som jo gaar ud paa, at Understøttelsen til Børnene ubetinget ophører med 15 Mars Alderen, har jeg stillet, støttet af den Betragtning, som jeg fremsatte ved Sagens 2den Behandling, og hvis Rigtighed jeg endnu for mit Vedkommende maa fastholde. Finde de bevilgende Myndigheder Anledning til at tilstaa Invalidernes Børn Understøttelse efter 15 Mars Alderen, staar dette jo til enhver Tid Bevillingsmyndigheden frit for, men at give en ligefrem Udsigt dertil, forekommer mig at være meget betænkeligt. — Jeg kommer nu til Hovedvædringsforslagene efter min Betragtning, fordi det er dem, jeg tillægger den største Betydning, nemlig dem, der ere stillede til § 22. Jeg maa først gjøre de ærede Vædringsforslagsstillere og Thinget en Undskyldning for, at mit Undervædringsforslag til Vædringsforslag under Nr. 10 først er fremkommet saa sent, ret egentlig i den tolvte Time. Det hidrører fra, at ved Forhandlingerne om det Vædringsforslag til § 22, som var stillet til Sagens 2den Behandling, dreiede Udtalelserne sig, dersom jeg erindrer ret, ubelukkende om dette ene Spørgsmaal, om det skulde være Finantsministeren, eller om det skulde være Krigs- og Marineministeren, som skulde besætte disse Pladser i Invalidebestyrelsen, hvorimod jeg ikke erindrer — altsaa heller ikke har lagt Mærke til — om det andet Spørgsmaal i Virkeligheden kom til Behandling her, om Besættelsen overhoved skal ske ministerielt eller, saaledes som nu er Tilfældet, efter Ministerens Indstilling til Kongen. Jeg har stillet mit Undervædringsforslag for at vise min Beredvillighed til at komme Forslagsstillerne og Thinget, der ved 2den Behandling godkjendte Forslagsstillernes Betragtning, imøde, saa langt som jeg formaar. Det vil ses, at naar Undervædringsforslaget bliver vedtaget og derefter Vædringsforslaget under Nr. 10, saa vil man med Henyn til Udnævnelsen og Besættelsen af disse Pladser i Invalidebestyrelsen vende tilbage til den nu gjældende Bestemmelse, som er: Kongen besætter, Finantsministeren indstiller, men Krigs- og Marineministeren foreslaar, hvem Finantsministeren skal indstille, altsaa et andet Udtryk for, at Indstillingen til Kongen sker efter Samraad mellem disse Ministre. Jeg ser ikke nogen Grund til, at Kongen ikke fremdeles ligesom hidtil skulde udnævne disse Mænd, og jeg tror ikke, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har Ret i, at det vilde vansteliggjøre Ministeren at fjerne Bestyrelsesmedlemmer, naar man maatte ønske at blive af med dem. Det forekommer mig desuden at være ganske heldigt, at der netop i saadanne

Tilfælde, hvor der forudsættes en Samvirken af flere Ministre til at udpege enkelte Personer, er En, som staar over Ministrene og udnævner de Vedkommende. Det forekommer mig dog i og for sig at være en noget eiendommelig Stilling at anvise en Krigs- og Marineminister, at han har jus proponendi til et Embede, som hans Kollega besætter. Jeg ser altsaa ikke nogen Grund til overhovedet at fravige den nu gjældende Bestemmelse, at Kongen besætter, og desuden forekommer det mig, at der mod det ny foreslaaede kan gjøres adskillige Indvendinger. Selsølgelig saae jeg helst, om man vilde vedtage Vædringsforslaget under Nr. 9 og vende tilbage til Lovforslagets oprindelige Bestemmelse, der er den, at Finantsministeren alene bestemmer, hvem han vil indstille til kongelig Udnævnelse; men jeg kan gaa ind paa Forslaget under Nr. 10, naar mit Undervædringsforslag dertil bliver vedtaget af Thinget, idet jeg ikke kan Andet end erkende, at man da bliver staaende ved det nu Gjældende, og at det kunde synes at være et Næm fra min Side, om jeg vilde gaa ud over det nu Gjældende og skyde Krigs- og Marineministerens Indskyldelse længere tilbage, end den nu i dette Dieblik bestaar. Vædringsforslaget under Nr. 12 maa jeg fremdeles fraraade; jeg ser ikke rettere, end at det er overskødigt at yde Honorarer til disse Mænd, da det hidtil har viist sig, at der ikke har været nogen Vansteligighed ved at faae brugbare og dygtige Kræfter til at paatage sig dette Spærv uden Bederlag, og Arbeidet jo for Fremtiden ikke alene bliver meget indskrænket i Omfang, idet hele Pensionsemnet falder bort, og kun Invalideemnet bliver tilbage, men Spærvet bliver ogsaa ganske anderledes behageligt, end det har været før. Medens Bestyrelsen hidtil har havt baade Pensionsemnet og Invalideemnet under sig og for Pensionsemnets Vedkommende altsaa kun en streng Udførelse af Lovgivningsbestemmelser, saa staar det jo med Invalideforsørgelsen en Del anderledes, idet netop der Skjønned, det velvillige Skjønn over Invalider spiller en Hovedrolle i, hvad Vedkommende have at bestille. Jeg vil altsaa fastholde, at Spærvet for Fremtiden for disse to Medlemmers Vedkommende baade bliver langt lettere at bestyre og vil blive langt mere tiltalende end det tilsvarende Spærv hidtil har været, og naar man ikke desto mindre hidtil har kunnet komme igjennem uden at byde Honorar, saa ser jeg ikke, hvorfor man nu skulde byde noget Honorar. Men vil man endelig byde noget Honorar, maa jeg absolut fastholde, at skal det være til nogen Nytte for at skaffe sig dygtige Kræfter, maa man ogsaa vide, hvad man kan byde. Dette er dog kun en Afgang til at faae Honorar; thi naar Finantsloven bestemmer Honorarets Størrelse, vil det jo i Grunden sige det Samme som, at Finantsloven bestemmer, om der skal gives noget Honorar eller ikke, idet der ikke er nogen Minimumsgrænse for